

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΥ ΖΥΓΟΥ – ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025 – ΛΟΝΔΙΝΟ

Mayte Gómez

Καλησπέρα σε όλους και σας καλωσορίζουμε θερμά σε αυτή τη συνάντηση, στην οποία γιορτάζουμε το Φεστιβάλ της Πανσελήνου αυτού του μήνα στο ζώδιο του Ζυγού. Συγκεντρωνόμαστε εδώ, στη Βιβλιοθήκη των Κεντρικών Γραφείων του Lucis Trust στο Λονδίνο, όσο και στο Zoom, με συμμετέχοντες από πολλές και διάφορες χώρες. Το πραγματοποιούμε ως ένας συγκροτημένος όμιλος αφοσιωμένων υπηρετών, που συναντιόμαστε για αναστοχασμό πάνω στις ποιότητες του Ζυγού, διαλογιζόμενοι από κοινού και ανοίγοντας τον εαυτό μας σε έναν ενιαίο αγωγό για τις πνευματικές ενέργειες που είναι στη διάθεσή μας αυτή την περίοδο· επίσης, για να υπηρετήσουμε την ανθρωπότητα, διοχετεύοντας αυτή την πνευματική εισροή μέσα στις ανθρώπινες καρδιές και διάνοιες.

Η ακριβής ώρα Πανσελήνου είναι αύριο το πρωί στις 06.47.35 ώρα Ελλάδας, επομένως απόψε βρισκόμαστε στην καρδιά της ενέργειας της πνευματικής πλημμυρίδας που μας είναι αυτή την περίοδο διαθέσιμη.

Ο Ζυγός, από εξωτερική άποψη, είναι το αντιπροσωπευτικό ζώδιο για την ισορροπία και τη δικαιοσύνη. Είναι ίσως σε όλους γνωστή η εικόνα μιας γυναίκας με δεμένα μάτια που κρατά μια ζυγαριά, συμβολίζοντας μια δύναμη σε τέλεια ισορροπία, τυφλή προς όλα τα ζητήματα εκτός από εκείνα που θα την οδηγήσουν στην απονομή δικαιοσύνης. Αυτή είναι η επιδίωξη των δικαστικών μας συστημάτων, αν και, ως ανθρώπινες δημιουργίες, έχουν ακόμα να αντιμετωπίσουν τη γοητεία, την πλάνη και τη μάγια και έτσι αυτό που εκδηλώνουν συχνά βασίζεται στο φόβο και στην επιβολή τιμωρίας. Ωστόσο, είναι σημαντικό αυτά τα συστήματα να συνεχίσουν να καλλιεργούν αυτή την επιδίωξη και να βρουν σταδιακά τον δρόμο τους για να εκδηλώσουν ισορροπία και δικαιοσύνη, εκφρασμένα κατά τις Διδασκαλίες ως «θετική ορθότητα».¹

Εσωτερικά, ο Ζυγός είναι το σημείο ισορροπίας μεταξύ των ζευγών των αντιθέτων στο αστρικό πεδίο, και συνεπώς αφορά τη δυνατότητα εύρεσης της στενής σαν κόψη του ξυραφιού ατραπού ανάμεσα στα δύο. Αφορά την εξισορρόπηση της επιθυμίας, έτσι ώστε η υλική επιθυμία στον Ταύρο να μετατραπεί σε πνευματική επιθυμία στον Σκορπιό. Αφορά μια «ισορροπημένη συνείδηση», προοίμιο της ομαδικής συνείδησης στον Υδροχόο.²

Εξ ου και ο βασικός τόνος της Ψυχής στον Ζυγό: «Επιλέγω το δρόμο που οδηγεί ανάμεσα στις δύο μεγάλες γραμμές δύναμης».

Αυτή η ισορροπία, από καμία άποψη δεν σηματοδοτεί το τέλος της ατραπού. Δεν είναι παρά ένα διάλειμμα, ένα σημείο ισορροπίας, έτσι ώστε οι μαθητές να μπορέσουν, για πρώτη φορά, να έχουν ένα πραγματικό όραμα του Σχεδίου.

«Πριν τη δημιουργία, η σιωπή και η ηρεμία ενός εστιασμένου σημείου».³

Ο Ζυγός, στην πραγματικότητα, αφορά την τέλεια ισορροπία μεταξύ πνεύματος και ύλης, το σημείο όπου ούτε η ψυχή ούτε η μορφή επικρατούν, επειδή

«αποσυντονίζονται μεταξύ τους», όπως αναφέρεται στις Διδασκαλίες, προκαλώντας έναν «απαλό παλμό». Αυτό είναι το γόνιμο έδαφος για την τέλεια διάκριση. Και ακριβώς εκεί έχουμε στη διάθεσή μας κάτι που ο κόσμος μας πάντα χρειαζόταν και χρειάζεται όλο και περισσότερο καθώς προσεγγίζουμε το τέλος της εποχής των Ιχθύων και μεταβαίνουμε στον Υδροχόο: τη συμπόνια.

Στον Ζυγό, δεν είναι Συμπόνια με την συνηθισμένη, εξωτερική έννοια.

Στον Ζυγό, είναι αληθινή Συμπόνια – με την εσωτερική έννοια.

Αυτή είναι η τέλεια Συμπόνια – εφικτή μόνο όταν ούτε η ψυχή ούτε η μορφή κυριαρχούν.

Στο βιβλίο *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, η Αλίκη Μπέιλη μας δίνει μια εμπνευσμένη περιγραφή του τι αυτό σημαίνει.

Στη μέση του δρόμου μεταξύ ουρανού και γης στέκει ο Ζυγός. Κοιτάζοντας πάνω βλέπει το όραμα, τη ρόδινη αυγή... κοιτάζοντας κάτω βλέπει τους βάλτους και τη λάσπη από την οποία πρέπει να περάσουν οι υιοί των ανθρώπων. Από τη μια μερικά γνωρίζει υψηλά ιδανικά· από την άλλη βλέπει να αποκηρύσσονται. Στο μεσαίο αυτό σημείο πρέπει να σταθεί και να εργασθεί. Αν υψωθεί στον ιδανικό κόσμο, χάνει την επαφή με τα κοινά πράγματα· αν κατέβει στο επίπεδο της υλιστικής δραστηριότητας, χάνει τις πολύτιμες έννοιες που είναι η πηγή της ύπαρξής του. Στέκει μεταξύ των δύο αυτών κόσμων για να μπορέσει ν' αποκτήσει κατανόηση· μια κατανόηση που περιέχει το ανώτατο και το κατώτατο, το καλό και το κακό, το υπέροχο και το ασήμαντο. Αυτό είναι συμπόνια.⁵

Ας έρθουμε από κοινού σε μια στιγμή σιγής. Με τη συνείδηση ότι είμαστε ένας συνεκτικός όμιλος, ας αποτελέσουμε ένα σημείο συγκέντρωσης και ηρεμίας.

(Παύση)

Από τη σιγή και την ηρεμία, ανυψωνόμαστε ενωμένοι· και εκφωνώντας τη Βεβαίωση του Μαθητή αντιλαμβάνομαστε τον ατομικό ρόλο μέσα στη μεγαλύτερη ομαδική ζωή:

*Είμαι ένα σημείο φωτός μέσα σε ένα μεγαλύτερο Φως.
Είμαι ένα νήμα στοργικής ενέργειας μέσα στο ρεύμα της θείας Αγάπης.
Είμαι ένα σημείο θυσιαστικού Πυρός, εστιασμένο στην πύρινη Θέληση του Θεού.
Και έτσι στέκω.
Είμαι ένας δρόμος τον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να πετύχουν.
Είμαι μια πηγή δύναμης που τους επιτρέπει να στέκουν.
Είμαι μια δέσμη φωτός που λάμπει στο δρόμο τους.
Κι έτσι στέκω.
Και στέκοντας έτσι, γυρίζω
Και βαδίζω με τον τρόπο αυτό τους δρόμους των ανθρώπων,
Και γνωρίζω τους δρόμους του Θεού.
Και έτσι στέκω.*

****

Οι Διδασκαλίες μάς προσφέρουν μια εικόνα της ανθρωπότητας που στέκει στη μέση του δρόμου μεταξύ ουρανού και γης, με τα πόδια βαθιά βυθισμένα στη λάσπη της υλικής ζωής και το κεφάλι στα ουράνια. Αυτή είναι μια περιγραφή της ίδιας μας της φύσης – του Θείου Φωτός που ενσαρκώνεται στην ύλη – και της δυνατότητάς μας να στέκουμε σταθερά ισορροπημένοι σε αυτή τη διπλή φύση και να την βιώνουμε ως μια σύνθεση ανάμεσα στις δυο της όψεις.

Η ανθρωπότητα οδεύει με αργούς ρυθμούς προς την υλοποίηση αυτού του δυναμικού. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, οι άνθρωποι κλείνουν τα μάτια, μένουν αποσυνδεδεμένοι από αυτή τη διπλή φύση και αδυνατούν να επιτύχουν μια πνευματική όραση. Ή, αν τα μάτια τους είναι ανοιχτά, βιώνουν αυτή τη διπλή φύση ως διάσπαση. Είτε τα μάτια τους είναι στραμμένα στη λάσπη και τον βούρκο που καλύπτει τα πόδια μας, οπότε απελίζονται, στερούμενοι όρασης και κατανόησης, είτε τα μάτια τους είναι στραμμένα μόνο στον ουρανό, οπότε δεν μπορούν να εκπληρώσουν το πεπρωμένο τους, να πνευματοποιήσουν την ύλη.

Στον Ζυγό έχουμε την ευκαιρία να αποποιηθούμε αυτή τη διάσπαση και να επανασυνδεθούμε με την εμπειρία αυτής της διπλής φύσης ως *σύνθεση*. Εδώ, στη μέση του δρόμου μεταξύ ουρανού και γης, με πλήρη επίγνωση της θεϊκής-ανθρώπινης φύσης μας, με πλήρη αποδοχή του στόχου μας να πνευματοποιήσουμε την ύλη, ανοίγουμε διάπλατα τα μάτια μας και τα υψώνουμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε το πραγματικό, να κατανοήσουμε και να συμπεριλάβουμε τον κόσμο των πνευματικών αξιών. Και ακόμα με τα μάτια ορθάνοιχτα, κοιτάζουμε προς τα κάτω, την ανθρώπινη φύση – όπως εκφράζεται σε εμάς τους ίδιους, στις οικογένειές μας, στις κοινότητές μας, στην ανθρωπότητα ως σύνολο – και νιώθουμε τα πόδια μας βαθιά βυθισμένα στη λάσπη και τον βόρβορο. Και είναι εδώ, στην καθημερινή ζωή, με τα μάτια ορθάνοιχτα και προς τις δύο κατευθύνσεις, όπου μπορούμε να βιώσουμε την τέλεια σύνθεση μεταξύ της θεϊκής και ανθρώπινης φύσης μας, επειδή θα μπορούμε να διατηρήσουμε την πνευματική όραση ενόσω θα υπομένουμε την ανθρώπινη διαδικασία.

Βρισκόμαστε σε αυτή την ατραπό της σύνθεσης. Στην πορεία μας, μπορεί να δυσκολευτούμε και να αποτύχουμε, μπορεί να πέσουμε, ή ακόμη και να χάσουμε τον δρόμο μας. Μπορεί προσωρινά να ταυτιστούμε υπερβολικά με κάποια από τις όψεις της φύσης μας – θεϊκή ή ανθρώπινη – και να πιστέψουμε ότι είμαστε διχασμένοι.

Αυτό δεν αποτελεί εμπόδιο. Η πολικότητα δεν συνιστά εμπόδιο για τη σύνθεση. Η πολικότητα είναι ένας Νόμος. Οι πολικότητες είναι η πρωταρχική ύλη από την οποία δημιουργούμε σύνθεση. Διανύοντας το ευρύ φάσμα των αντιθέτων και μαθαίνοντας να διακρίνουμε μεταξύ φωτός και σκότους, μεταξύ πραγματικού και απατηλού, μεταξύ αυτού που επιφέρει αθανασία και αυτού που επιφέρει αποσύνδεση και θάνατο, μπορούμε να βρούμε τη στενή, σαν κόψη του ξυραφιού, ατραπό ανάμεσά τους. Για το σκοπό αυτό, δημιουργήσαμε ένα στέρεο υπόβαθρο με την καθημερινή μας πρακτική και εργασία, ενοποιώντας τις προσωπικότητές μας, αποκτώντας νοητική πόλωση, χρησιμοποιώντας την απόσπαση, τη διάκριση και την απάθεια. Και μέσα από όλα τούτα, δομούμε τη σύνθεσή μας. Αυτή είναι η φύση της ανθρώπινης πορείας που ακολουθούμε.

Όταν στέκουμε μεσοστρατίς μεταξύ ουρανού και γης, με το κεφάλι μας στον ουρανό, αποκτούμε διακριτική γνώση και τότε μπορούμε να κατανοήσουμε – σε όποιον βαθμό είναι διαθέσιμο σε εμάς – την εξέλιξη του σύμπαντος και της ανθρωπότητας μέσα σε αυτό. Η αγγλική λέξη για την κατανόηση -understanding- υποδηλώνει στην ανάλυσή της ότι «στέκουμε κάτω» από όλες τις μορφές, που σημαίνει δηλαδή ότι μπορούμε να απο-ταυτιστούμε από αυτές.

Αυτό θα μας επιτρέψει να κοιτάξουμε κάτω τη λάσπη και να κατανοήσουμε πώς εξελίσσεται η ανθρωπότητα μέσα από τη διαμάχη, μέσα από τις αντιθέσεις, μέσα από τις διαστρεβλώσεις και τον αγώνα, στον κόσμο του οποίου αποτελεί μέρος – και όλα αυτά συνιστούν μέρος της εξέλιξης της Ζωής στο σύνολό της και μέρος του Θείου Σχεδίου.

Φυσικά, σε αυτή τη διαδικασία η ανθρωπότητα νιώθει πόνο. Όλοι τον γνωρίζουμε καλά· τον έχουμε νιώσει για τον εαυτό μας, για τους άλλους, για την ανθρωπότητα. Όταν στέκουμε σε τέλεια ισορροπία στο ενδιάμεσο μεταξύ ουρανού και γης, με πλήρη επίγνωση της θεϊκής-ανθρώπινης φύσης μας και με τα μάτια μας ορθάνοιχτα, υψώνοντας το βλέμμα προς τα πάνω και κατευθύνοντάς το προς τα κάτω, δεν σημαίνει ότι αποφεύγουμε την εμπειρία του πόνου. Με το κεφάλι μας στον ουρανό, έχουμε μια ανώτερη και βαθύτερη κατανόηση του πόνου. Γνωρίζουμε ότι αυτό που ονομάζουμε πόνο είναι αναπόφευκτο σε αυτό το στάδιο εξέλιξης της ανθρώπινης συνείδησης. Οι προσπάθειές μας να του αντισταθούμε το μόνο που πετυχαίνουν είναι η καταστολή του, ενώ εξακολουθεί να βιώνεται στο συναισθηματικό σώμα, πράγμα που, όπως γνωρίζουμε, αποτελεί εμπόδιο στην πραγματική μετουσίωση η οποία διευθύνεται από το νοητικό σώμα.

Οι Διδασκαλίες μας λένουν ότι

[οι] ντέβα δεν υποφέρουν από πόνο όπως το ανθρώπινο γένος... Μαθαίνουν με την εφαρμογή στο έργο της δόμησης και με την ενσωμάτωση στη μορφή εκείνου που δομήθηκε... Οι ντέβα δομούν και η ανθρωπότητα σπάζει και με τη συντριβή των μορφών ο άνθρωπος μαθαίνει... Πόνος είναι εκείνος ο ανοδικός αγώνας διαμέσου της ύλης που προσγειώνει τον άνθρωπο στα Πόδια του Λόγου· πόνος είναι η ακολούθηση της γραμμής της μέγιστης αντίστασης και ως εκ τούτου η προσέγγιση στην κορυφή του βουνού· πόνος είναι ο θρυμματισμός της μορφής και η προσέγγιση του εσώτερου πυρός· πόνος είναι το ψύχος της απομόνωσης που οδηγεί στη θέρμη του κεντρικού Ήλιου· πόνος είναι το κάψιμο στην κάμινο για να μπορέσουμε τελικά να γνωρίσουμε την ψυχρότητα του ύδατος της ζωής... πόνος είναι ο σταυρός της έσχατης απώλειας, που ξαναδίνει τα πλούτη της αιώνιας αφθονίας· πόνος είναι το μαστίγιο που οδηγεί τον αγωνιζόμενο οικοδόμο να φέρει σε πλήρη τελειότητα το κτίσιμο του Ναού... Ο πόνος [οδηγεί] την ανθρώπινη ψυχή από το σκοτάδι στο φως, από τα δεσμά στην απελευθέρωση... μέσα στη διευθετημένη αρμονία του κόσμου...⁶

Ο πόνος είναι, επομένως, ένα εγγενές και απαραίτητο μέρος της διαδικασίας, μέχρι να μεταβούμε από τη γραμμή της μέγιστης αντίστασης στη γραμμή της ελάχιστης

αντίστασης. Χρειαζόμαστε αυτή την κατανόηση ώστε να μην ταυτιζόμαστε με αυτόν.

Γι' αυτό λέγεται ότι η Συμπόνια είναι «ουσιαστικά η ορθή χρήση των ζευγών των αντιθέτων»,⁷ επειδή δεν σχετίζεται ούτε με την ανταπόκριση στον πόνο, ούτε με τη διαφυγή από αυτόν. Αφορά την αντιμετώπιση των γεγονότων και των εκβάσεων, παραμένοντας σιωπηλοί και ήρεμοι ενώπιον τους. Γι' αυτό και λέγεται επίσης ότι η Συμπόνια δεν συνιστά ιδιότητα. Είναι Νόμος – διότι κατ' αυτό τον τρόπο λειτουργεί το σύμπαν όταν βρίσκεται σε τέλεια ευθυγράμμιση. Ο Νόμος της Συμπόνιας είναι η βαθύτερη έκφραση ορθής σχέσης, της αγαπητικής κατανόησης.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Θιβετανός μας ενθαρρύνει να στηρίζουμε και να βοηθάμε την ανθρωπότητα, να την αγαπάμε, αλλά να μην ταυτιζόμαστε μαζί της. Όταν «στέκουμε κάτω» – με την έννοια της αγγλικής λέξης 'understand', δηλαδή κατανοούμε – η αποταύτισή μας από τη μορφή δεν σημαίνει επιδίωξη αποσύνδεσης ή απομόνωσης. Δεν είναι μια άρνηση να συναντήσουμε και να έρθουμε σε επαφή με την ανθρωπότητα που υποφέρει πάνω στο φυσικό πεδίο. Αντίθετα, είναι μια πράξη «αστρικής απομόνωσης».⁸ Είναι μια στάση που υιοθετούμε από την προοπτική της Ψυχής και ενώ είμαστε σε νοητική ηρεμία, ώστε μπορούμε να εκφράσουμε θεία αδιαφορία ως προς το περιεχόμενο του αστρικού σώματος της ανθρωπότητας κι εντούτοις να είμαστε μαζί με τους ανθρώπους, να τους βοηθούμε, να τους αγαπάμε. Είναι μια συμπόνια που εμπεριέχει απάθεια· μια συμπόνια που πρέπει να ξεκινάει από τον εαυτό μας.

Μπορεί να μας συναρπάξει η διαδικασία από την οποία διέρχεται η ανθρωπότητα – με αφετηρία τη δική μας όσο και του πλησίον μας – και να νιώθουμε συμπόνια με την κοινή έννοια του όρου· *συμ-πόνια* – από το λατινικό *com-padecere* – σημαίνει *συν-αισθάνομαι*. Ωστόσο, σε μια ανώτερη στροφή του σπειροειδούς, μεταβαίνουμε προς την αληθινή συμπόνια και τότε, τηρούμε μια στάση ευστάθειας, διατηρούμε την ανώτερη και ευρύτερη οπτική, κατανοούμε πώς λειτουργεί η εξέλιξη και παραμένουμε ήρεμοι, υπομένοντας τη διαδικασία. Καθώς στέκουμε σε πνευματικό είναι, μπορούμε πλέον να γίνουμε αγωγοί Συμπαντικής Αγάπης· ταυτιζόμαστε με όλα τα όντα, συνδεόμαστε βαθιά μαζί τους, κατανοούμε τις ανάγκες τους και διατηρούμε το κέντρο μας της εσώτερης ειρήνης.

Από εκεί μπορούμε πλέον να ανοιχτούμε στις ανώτερες και αληθινές ψυχικές δυνάμεις· τη γοργή ανταπόκριση στις πραγματικές ανάγκες, την από καρδιάς γνώση, την ορθή παρατήρηση της πραγματικότητας από το ψυχικό πεδίο, τον ορθό χειρισμό δύναμης και την αληθινή κατανόηση του χρονικού παράγοντα.⁹

Ας σταθούμε λοιπόν ενωμένοι σε ένα εστιασμένο σημείο σιγής και ηρεμίας – όσο πιο τέλειο μπορεί αυτό να είναι σήμερα για εμάς που είμαστε ένας όμιλος υπηρετών με μεγάλη συνοχή· αναγνωρίζουμε πλήρως και αποδεχόμαστε τη θεϊκή-ανθρώπινη φύση μας, στέκοντας στο ενδιάμεσο μεταξύ ουρανού και γης· οι καρδιές μας είναι πλήρεις συμπόνιας – *αληθινής* συμπόνιας, όσο πιο τέλεια μπορεί αυτή να είναι σήμερα.

Ως όμιλος, έχουμε την κεφαλή στον ουρανό, τα μάτια μας ανοιχτά και κατά-νοούμε τον κόσμο των αιτίων. Έχουμε επίγνωση της διαδικασίας της κοσμικής εξέλιξης,

του Σχεδίου όπως μπορούμε να το κατανοήσουμε, των νόμων που διέπουν την ύλη και κατανοούμε τι σημαίνει ανθρώπινος πόνος. Στέκουμε, διατηρώντας τα ανώτερα ιδανικά και διατηρώντας το όραμα.

Ως όμιλος, έχουμε τα πόδια μας βαθιά στη λάσπη, τα μάτια μας ορθάνοιχτα και κατανοούμε τον κόσμο των αποτελεσμάτων. Γνωρίζουμε τις χαρές και τις λύπες του να είσαι άνθρωπος αυτή την εποχή, όπου η ανθρωπότητα βρίσκεται στη διαδικασία να επιτύχει τη δική της αρμονία μέσω διαμάχης, τη δική της σύνθεση μέσω των αντιθέτων. Βλέπουμε πώς τα ανώτερα ιδανικά απορρίπτονται, αλλά βλέπουμε επίσης και πώς εκδηλώνονται με διαφορετικούς τρόπους, δημιουργώντας, βήμα προς βήμα, το δρόμο προς τη Νέα Εποχή.

Κανένας από εμάς δεν είναι ποτέ μόνος, έχουμε την υποστήριξη ολόκληρου του ομίλου. Ο ίδιος ο όμιλος έχει την υποστήριξη της ενεργειακής πηγής του Φωτός που γνωρίζουμε ως Ιεραρχία. Και ο όμιλος ως σύνολο προσφέρει την υποστήριξη του στην ανθρωπότητα.

Στέκουμε ενωμένοι, ως ένα, υποστηρίζοντας την εξελικτική διαδικασία της ανθρωπότητας.

Με τέλεια αυτοκυριαρχία, διεκπεραιώνουμε την υλική μας δράση στην καθημερινή ζωή, έχοντας πλήρη συνείδηση των πολύτιμων ιδεωδών και αντιλήψεων που βρίσκονται στην πηγή της ύπαρξής μας. Καταμεσής του αστρικού σώματος της ανθρωπότητας, διατηρούμε την απομόνωσή μας και κατανοούμε κάθε γοητεία που διαπιστώνουμε ως μέρος της διαδικασίας.

Δεν ανυψωνόμαστε προς το Ιδανικό.

Δεν βουλιάζουμε στη λάσπη.

Είμαστε σε τέλεια ευστάθεια.

Αυτό είναι αληθινή συμπόνια.

Αυτή είναι η ευκαιρία που προσφέρει σε όλους μας ο Ζυγός.

Εδώ είναι που πρέπει να σταθούμε και να εργαστούμε...

...συνειδητά, πρόθυμα, ομόφωνα.

Και έτσι, στέκουμε.

****

Ας προχωρήσουμε τώρα στον ομαδικό μας διαλογισμό, *Προσέγγιση της Ιεραρχίας*, χρησιμοποιώντας τον βασικό τόνο του Ζυγού: «Επιλέγω τον δρόμο που οδηγεί ανάμεσα στις δύο μεγάλες γραμμές δύναμης».

1. *Εσωτερική Αστρολογία*, σ. 236
2. *Αυτόθι*, σ. 145
3. *Αυτόθι*, σ. 248
4. *Αυτόθι*, σ. 250
5. *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 132
6. *Μαθητεία στη Νέα Εποχή I*, σ. 677
7. *Μαθητεία στη Νέα Εποχή*, σ. 661
8. *Αυτόθι*, σ. 461
9. *Μαθητεία στη Νέα Εποχή*, σ. 49-50